

Exempel, en Periode af 40 Aar, inden en besværlig Afgift, som ogsaa blev indført „indtil videre“, blev ophævet; det var nemlig en Fjerdedeel-Procents-Afgiften, som blev paa- lagt i 1773, og først, hvad de i Landeie- domme udsatte Capitaler angaaer, blev havet i 1813. Jeg holder derfor ikke af det Ord „indtil videre“ i en Skattelov, og den Er- faring, som man i saa Henseende har, kan virkelig gjøre En bange for dette Udtryk, saa meget mere som efter vor Forsætning alle Skat- telove dog egentlig kun gælde indtil videre, og, naar man altsaa udtrykkelig tilsvier dette Ord, saa synes det snarere at angive, at denne Afgift skal have en ret lang Varighed. Jeg frygter i dette Tilfælde saa meget mere herfor, som det forekommer mig, at den ærede Finansminister, skøndt han har forstikkret For- samlingen gjentagende om, at han „ingen Til- hængere er af den kjøbenhavnske Consumtions- afgift i og for sig“, dog antager, at det vilde være forbundet med stor Uanselighed for Re- gjerungen at faae denne Afgift affkasset. Jeg behøver imidlertid ikke at sige, at det ved Bes- sætningen kommer meget mindre an paa Sym- pathier og Antipathier for visse Afgifter hos Finansministeren, end paa Skattens Tryk, som vedbliver at hvile paa dem, som bære den, saalænge den eksisterer, og Trykket bliver sandelig ikke lettere, om man end kunde have den Overbeviisning, at Finansministeren ikke nærer nogen Sympathie for denne Besætnings- maade. Men jeg indrømmer, at den ærede Finansminister, uden Hensyn til sine Følelser, er fremkommen med Grunde, hvorfor han maa fraraade at bestemme en nærliggende Termin for Consumtionens Ophævelse i Kjøbenhavn. Den første Grund, som han har paaberaabt sig, var, om jeg ikke feiler, at man ikke havde Sikkerhed for Fremtiden, og at der derfor maatte gaaes frem med den yderste Grad af Værdsommelighed i at fastsætte en Termin for denne Stats eller Afgifts Ophævelse for Kjøbenhavns Vedkommende. Jeg erkjender tilfulde, at lige- saalidt som en Privatmand bør undlade ved sine Foretagender at tænke paa Fremtiden, lige- saalidt og endnu mindre bør den, hvem Led- ningen af en Stats Finansvæsen er betroet, undlade at gjøre det; men ikke desto mindre

troer jeg dog, at man kan overdrive sin Frygt for den usikre Fremtid, og i alt Fald troer jeg, at man i denne Henseende skal handle con- sequent. Men, vilde man tage et consequent Hensyn til vor Fremtids Usikkerhed, saa vilde vi komme til at blive staaende ved alle vore gamle Skatter og Afgifter (Hør!); thi jeg indseer ikke, at den selsomme Grund ikke med den samme Føie kunde gjøres gjældende mod for Exempel at give Slip paa Indtægten af Lotteriet, eller mod at affkaste Lotteriet, fordi Finansministeren ikke veed, hvorledes Fremti- den vil stille sig. Jeg nævner netop denne Afgift, fordi jeg troer, at Ingen, som har værdiget mine Bestræbelser nogen Opmærksom- hed, kan tvivle om, at jeg er meget glad ved Lotteriets Ophævelse, som ikke kan have nogen varmere Talsmand end jeg; men jeg nægter ikke, at den Indvending, som Finansministe- ren har hentet fra Fremtidens Usikkerhed mod Ophævelsen af Consumtionen i Kjøbenhavn, og vilde have samme Vægt i mine Dine som den nu har. Men det er ikke den eneste ind- gribende Forandring i vore Afgiftsforhold, som den ærede Finansminister har tilraadet; og, ligesaalidt som Frygten for Fremtiden har af- holdt ham herfra, ligesaalidt, mener jeg, at dette Hensyn til Fremtiden bør afholde ham fra en retfærdig Regulering af den kjøbenhavnske Besættning.

Den ærede Finansminister har endvidere sagt, at han ikke kunde tage Hensyn til den Opinion, som nu yttrede sig mod Consum- tionsafgiftens Vedbliven i Kjøbenhavn, fordi den var „meget ung“. Ja, den er meget ung, fordi der ikke før har været Tale om at op- hæve Consumtionen for de øvrige Kjøbstæder og lade den vedblive alene i Kjøbenhavn (Hør!). Opinionen kan i saa Henseende ikke være ældre end det Project af Regjeringen, der nu fore- ligger (Hør!). Men, naar Finansministeren ikke vil tage Hensyn til en meget ung Opinion, som under visse Omstændigheder kan være me- get rigtigt, saa troer jeg heller ikke — og jeg behøver neppe at opmuntre ham hertil — at han vil tage Hensyn til den meget unge Op- inion, der kunde reise sig mod Indførelsen af en fornøftig anlagt Indkomstskat. Men, siger